

GUDULE

Biblioteca

Traducere din limba franceză de

IANINA MARINESCU

Ilustrații de

ANCA SMĂRĂNDACHE

1.

— Guillaume?

Niciun răspuns. Prăbușit pe bancă și cu capul culcat pe brațele îndoite, Guillaume dormea ca un bebeluș.

— Guillaume! Îți atrag atenția că sforăi!

Toată clasa izbucni în râs, trezindu-l din somn pe bebelușul sforăitor. Acesta tresări, deschise ochii, își ajustă ținuta și se uită în jur cu un aer năuc, dând nas în nas cu domnul Pennac, profesorul de franceză.

— Constat cu plăcere că ai revenit printre noi, comentă acesta cu un zâmbet batjocoritor.

Apoi, adresându-li-se celorlalți, spuse:

— Ce-ar fi să-i propunem acestui tânăr, care mai mult ca sigur că s-a culcat târziu aseară, să ne povestească visele pe care le-a avut? Sunt sigur că sunt foarte interesante!

Râsete aprobatoare. Era evident că elevii de-a șaptea apreciau umorul malițios al profesorului lor.

— Dar, domn' profesor... bâigui împricinatul.

— Fără niciun „dar”! Treci în față și dă-i drumul, te ascultăm.

Ca un somnambul, Guillaume se supuse. Ideile nu-i erau prea clare. Puncte luminoase – rămășițe ale imaginilor imprimare de somn pe retină – îi tulburau încă vederea și își simțea gura năclăită.

— O să conteze pentru nota ta la exprimare orală! preciză domnul Pennac.

— La noi, bunică-mea are darul de a interpreta visele! îi strecură Naïma lui Laurence, colega sa de bancă. Ba chiar poate să prevadă viitorul.

— Nu te cred! Glumești! răspunse Laurence fără drept de apel. Naïma ridică din umeri și se încruntă supărată.

În față la tablă, Guillaume se leagăna de pe un picior pe altul. Chiar nu se simțea bine. În fața tuturor acestor chipuri îndreptate spre el, pândindu-i cuvintele, îl lua cu amețală. Ah, angoasa vorbitorului față în față cu publicul său; momentul suprem când actorul, tremurând de trac, e pe punctul de a-și rosti prima replică!

„Trebuie să-mi iau inima în dinți”, se gândi Guillaume cu un nod în stomac.

Doudou, cel mai bun prieten al lui, îi făcea semne de încurajare în stil de rapper. Gesturi sacadate, mimică-șoc, el aproape că nu se exprima decât prin dans. Chiar și cuvintele îi tresăltau pe buze într-un ritm sincopat:

— Baaagă-fraaa-te! fredonă el.

Domnul Pennac, așezat în ultimul rând, alături de Cédric-prostul, își scoase carnețelul.

— Ei bine, Guillaume? Ți-a-nghițit pisica limba?

„Afurisitul!” – bombăni Guillaume în forul său interior. Apoi, părând plin de energie, se avântă în poveste.

— E miezul nopții și nu mi-e somn, spuse el.

— Bravo, bun început! aplaudă Doudou.

Dintr-o încruntare, proful îi impuse să tacă.

— Pe fereastra camerei mele mă uit pe stradă. Plouă. Luna e ascunsă în spatele unor nori gri. Din fericire, se mai ițește pe ici, pe colo, altfel ar fi întuneric total.

— Ce atmosferă! murmură Cédric sedus.

— La noi, bunică-mea... începu Naïma.

Apostrofată cu mai multe „Șșșșt!”-uri imperioase, fu redusă la tăcere.

— În clădirea din față văd o doamnă bătrână care scrie. În fiecare seară, absolut fără excepție, această bătrână scrie. O văd ca pe o umbră chinezească în spatele perdelei. Pe birou are o veioză roz pe care o ține luminată până târziu. A ei e ultima fereastră care rămâne aprinsă și, găsindu-se în mijlocul fațadei, pare un ecran de televizor. Uneori bătrâna se ridică de pe scaun, se face nevăzută și apoi revine cu o tavă. Se așază la loc, își bea ceaiul sau cafeaua și se reapucă de scris.

— Ce bine povestește! se minună Mélanie, cu capul sprijinit în pumni și privirea pierdută în zare.

— Sigur, părinții mei n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac eu! Ei mă cred demult adormit.

— Ce ți se pare așa de interesant la doamna asta? se miră Mathieu. Dacă era vreo puștoaică, înțelegeam să stai ore în șir și să te uiți la ea, dar o bunicuță?!...

Fără să țină seama de remarcă, Guillaume continuă:

— Casc. Începe să mi se facă somn, dar rezist. Nici nu se pune problema să mă culc înainte...

— Înainte de ce? strigară mai multe voci în cor.

— ... înainte ca bătrâna să stingă lumina.

— De ce? întrebă mirată Naïma.

— Ia-o-pauză-cu-întrebările-surioară,-că-ești-cam-pe-dinafară! Yo! Stai-și-ascultă-la-băiatu'-aici-sau-șterge-o-afară-cu-pași-mici! lansă Doudou o tiradă, pocnind din degete.

Vexată, Naïma ridică din umeri și scoase limba la el. Povestitorul nostru profită pentru a-și relua povestirea:

— În cele din urmă, se ridică și-și strânge hârtiile. Întinde mâna spre veioză și în cameră se face întuneric. Mai trec câteva minute, apoi se deschide ușa de la bloc și o tânără se strecoară afară. Părul îi dansează pe umeri. Începe să alerge și curând dispare la

